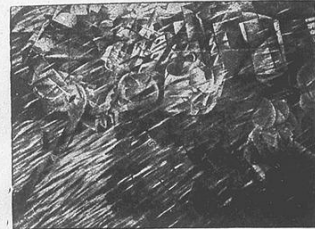

Yale University Library Digital Collections

Title	Carl Kiersmeier. "Futurismen." Hver 8 Dag, 9 mai 1919. With 2 photos of Boccioni. [1167-1]
Date	1919 {id=286402}
Rights	The use of this image may be subject to the copyright law of the United States (Title 17, United States Code) or to site license or other rights management terms and conditions. The person using the image is liable for any infringement
Container information	Box 15 Slide: 67
Generated	2021-02-26 20:49:27 UTC
Terms of Use	https://guides.library.yale.edu/about/policies/access
View in DL	https://collections.library.yale.edu/catalog/10650249

Boccioni: Sjælstilstande: De, der rejser.

Derfor tvinges vor Tids Kunstnere til at imitere Fortidens Kunst — til at skabe antike Ting, fordi Tiden kun bryder sig om, hvad der er antikt. Resultatet heraf er blandt andet blevet, at den franske Møbelkunst, der engang var en Rigdomskilde for vort Folk og dets store Hæder, er ganske degeneret.

Man siger, at der nu er i Færd med at rejse sig en Bevægelse mod Sværmerier for Fortiden. Intet vil kunne have større Berettigelse!

Ud fra den samme Anskuelse, som dikterer Vautel hans Artikel, er Futurismen bleven til — som en Protest mod en uoriginal Tidsalders slaviske Forgudelse af Fortiden. Som en Protest skabte Marinetti det første futuristiske Digt, den i Krigen faldne Boccioni det første futuristiske Maleri og Russolo den første futuristiske Tonedigtning. Heraf følger dog ikke, at Futurismen fuldstændigt forbyder sine Tilhængere at beskæftige sig med Fortiden — den opstiller blot den Præsumption, at en Kunstners Syslen med Fortiden som Regel gør ham traditionel, og Futurismens allerførste Fordring er netop Originalitet. Den vil kun virke som en Tilskyndelse til alt, der er nyt, dristigt og usædvanligt. Følgende Manifest, som rummer det væsentlige af Futurismens Grundsætninger, vil da ogsaa vise, at den ingenlunde søger at lægge Baand paa det individuelle:

»Vi vil besynges Kærligheden til Faren, besynges Energien og Dristigheden.

Modet, Forvovenheden og Oprørskheden skal være Grundelementerne i vor Digtning.

Litteraturen har indtil nu udelukkende besunget den tankefulde Ubevægelighed, Ekstasen og Søvn. Vi vil besynges det aggressive Sind, den feberagtige Søvnløshed, Stormløbet, Dødspringet, Hugget af Næveslaget.

Vi hævder, at Verden er blevet beriget med en ny Skønhed: Hastighedens Skønhed. En Væddeløbsautomobil med sine kraftige Cylindre er langt skønnere end Sejrgudinden fra Samothrake.

Der gives ingen Skønhed undtagen i Kamp. Intet Værk, der ikke har en aggressiv Karakter, kan være et Mesterværk. Poesien skal være som et heftigt Angreb paa ubekendte Kræfter, for at tvinge disse til at underkaste sig Menneskene.

Vi staar paa Aarhundredets yderste Fjerg. Hvorfor skal vi se tilbage, naar vi kannembryde det umuliges hemmelighedsfulde Porte? Tid og Rum eksisterer ikke mere. Vi lever allerede i det absolute, thi vi har skabt den evige, altovervindende Hastighed.

Vi vil forherlige Krigen — Verdens eneste Hygiejne —, Militarismen, Patriotismen, Frihedskampens hærgende Heltegeringer, de skønne Idéer, for hvilke man dør, og Foragten for Kvinden.

Vi vil ødelægge Musæerne, Bibliotekerne og Akademierne, bekæmpe Moral, Feminisme og opportunistisk Feighed.

Vi besynger de store Masser, der kommer i Bevægelse ved Arbejde, Fornøjelser og Oprør. Vi besynger Revolutionens mangefarvede, polyfone Brændinger i de moderne Storbysker, de rastløse Nætter i Arsenalerne og Fæstningerne, de store Pladser, som oplyses af elektriske Maaner, de travle Banegaarde, Fabrikkerne med de taarnhøje Skorstene, Lokomotiverne, der stamper i deres Jernskinner som uhyre Staalheste, og de majestætiske Luftskebe, hvis Skruer fløjttende kløver Luften

Fra Italien slynger vi dette Manifest ud over hele Verden. Vi vil befri Italien for det stinkende Kræftskade af Professorer, Arkæologer og Ciceroner. Allfor længe har Ita-

Boccioni: Sjælstilstande: De, der siger Farvel.